

PREMI ÀNGEL RUIZ I PABLO 2010 – CATEGORIA “CONTES”

TÍTOL: “IMAGINACIÓ”

AUTORA: JÚLIA DE LA FUENTE CARBONERO (11 anys)

Hi havia una vegada, en un poble molt llunyà, una filleta de nom Marta. Aquesta filleta, tenia vuit anys i era d'estatura mitjana. Tenia els cabells llargs, rossos i rebulls.

Era un poc descuidada a l'hora de vestir, però sempre tenia el cabell ben pentinat i recollit. Cada dia portava un pentinat diferent i açó la feia especial.

Ella vivia en un pis petit, amb els seus pares i era molt feliç, perquè tenia molts amics i els seus pares sempre jugaven amb ella quan estava avorrida i li dedicaven tot el seu temps.

Però na Marta era una filleta especial perquè tenia un petit do molt important, la imaginació.

Ella sabia emprar la imaginació molt bé i ho demostrava amb el que més li agradava: dibuixar.

Cada quadre de la petita artista era ben diferent; uns eren de colorins, uns altres en blanc i negre, a altres sortien diferents espècies d'animals i plantes inventats... Cada obra seva tenia alegria i fantasia i açó les feia molt especials en aquest sentit. El problema és que era molt egoista i mai regalava els seus quadres, perquè tots els volia per ella.

Un dia, la seva mare, li va dir a la seva filla:

- Marta, polida, et vull dir una coseta...-van passa uns segons de silenci i al final va seguir, amb un somriure a la cara – tindràs un germanet petit... et fa il·lusió?

A na Marta no li va fer gaire gràcia. Es va girar i va anar a la seva sala de dibuix sense dir res. A la seva mare li va desaparèixer el somriure i va posar una cara de preocupació.

Al cap d'uns mesos va néixer el germanet nou, en Josep. Na Marta veia que el seu pare i la seva mare feien més cas a n'en Josep que a ella, que li donaven els seus joguets que deixava plens de baves o els rompia. Va veure també que posaven la bressol d'en Josep devora el llit dels seus pares...va ser llavonces quan ella va rebentar d'enveja...fins i tot, la seva àvia, que sempre duia regals a na Marta quan la venia a visitar, aquella vegada no els va dur per a ella, sinó pel seu nou net.

Va dur molts regals per en Josep i per ella només un pinzell de punta fina, que li havia demanat feia unes setmanes. La seva àvia, quan venia, sempre jugava amb ella i li contava contes de fantasia i aventures que eren els seus preferits... aquell dia no els va contar a ella, sinó al seu germà, i tot el temps va jugar amb ell o això li semblava a ella.

La petita artista, disgustada, es va tancar a la seva habitació i va preguntar-se com podien estimar a un fillet que ha de dur bolquers, que no fa res més que plorar i menjar llet i que no sap ni xerrar ni caminar. Una cosa així només duu feina i maldecaps. La petita filleta, de tan gelosa que es va posar, ja no pintava com abans i els seus quadres ja no tenien aquella cosa que els feia tant especials. Tot el que pintava era trist i gris. Els seus dibuixos representaven gelosia, no com abans que representaven felicitat.

Un dia Marta, en arribar de l'escola, es va posar a pintar el primer que li va venir al cap. Va començar a dibuixar un fons gris i al damunt hi va pintar dues cares tristes, una al costat de l'altre, també grises. En aquell moment, una de les cares va moure els llavis i na Marta es va espantar. Sense tenir en compte que na Marta hi era davant la cara va dir:

- Na Marta...quina filleta més gelosa, no és normal que no s'estimi el seu propi germanet. Encara no sap la sort que té de tenir-ne un.
- Vine, petita, amb nosaltres que et volem ensenyar una cosa. Tanca els ulls i nosaltres farem la resta – va dir l'altre.

Na Marta va obeir. Al cap d'uns segons va sentir unes rialles d'uns nens.

- Obre els ulls i mira açò – va dir la veu d'una de les cares -.

Ella els va obrir i va veure dos fillets que jugaven junts. A na Marta li queien les llàgrimes en veure aquells dos germans que jugaven junts, feliços.

Les dues cares es van mirar i van dir a na Marta que tornés a tancar els ulls. En aquell moment es va trobar a la seva habitació davant les dues cares. Va pensar durant uns segons i després va anar a la sala on es trobaven la seva àvia, la mare, el pare i en Josep. Ella va abraçar a tothom i va agafar el seu germà en braços i tot el temps va jugar amb ell.

Des d'aquell dia na Marta es va donar compte que tenia molta sort de tenir un germanet com aquell. Des d'aquell moment ja no va tornar a ser egoista i va regalar tots els seus quadres que tornaven a ser tan especials com abans.